

Når storme raser over Saharas ørken-sand, kan de kraftige vinde transportere store mængder af det fine, røde sandstøv højt op i atmosfæren, over Middelhavet og flere tusinde kilometer bort. Når støvet fanges af regnen, og dråberne falder til jorden, farves de røde som blod. Det kaldes – Blodregn.

Prolog

Middelhavet

De sidste gyldne solstråler kæmpede imod at forsvinde helt i de sorte skyer, der langsomt havde bredt sig over himlen. Nu gav de efter og blev opslugt. Det blæste op. Havet virkede med ét sort som olie.

Mågen dykkede, men blev skræmt af vindmåleren, der pludselig snurrede hurtigt i blæsten, som tog yderligere til i styrke fra syd. Vinden løftede mågens fjer og skubbede den væk, højt op mod den truende himmel. Den svævede i opdriften og iagttog alle de andre måger, der grådigt tog for sig af byttet under den. Så vandt sulten over frygten, den dykkede igen og blev på vej nedad ramt af tunge, kolde sprøjt fra havet, der var ved at komme i et vredt og voldsomt oprør, som om det prøvede at bekæmpe det grimme, døde, tunge metalskrummel, der duvede passivt på havoverfladen. Som mavesyre der ville af med et skadeligt fremmedlegeme. Det var en stor måge, og de andre veg lidt, da den med høje skrig landede og skred tilbage i det slimede søle af blod og saltvand på det ildelugtende, glatte dæk. Den baskede med vingerne for at holde balancen. Klørerne fik fat i byttet, og næbbet begyndte instinktivt at flå i kødets bløde dele. Der kom flere måger til. Flokken skreg højere og vildere, som ville de overdøve havets tiltagende rasen. Der blev kamp mellem hannerne om en godbid. En høj bølge skyllede ind over rælingen og ramte dem. De lettede modvilligt og cirkulerede i flok ventende på en mulighed for at dykke igen. Nogle havde været så heldige at få en luns med sig i næbbet og forsvandt i medvinden i retning mod land. Til sidst opgav de andre og vendte også om. Blæsten var for kraftig. Mågerne nåede skrigende i land med fyldte maver og søgte ly for uvejret.

Fragtskibet var igen overladt til sin egen skæbne i det frådende havs vold. Omkring ti kilometer længere fremme anedes lysene fra byerne inde på land. Skibet havde kurs stik imod det, kun styret af stormens ukontrollerede og ublide guidning. Om mindre end en halv time ville det brage lige ind i kysten ved den lille badeby Palizzi Marina i det sydlige Italien. Hvis ikke bølgerne, der omsluttede det som kæmpe blækspruttearme, forhåbentlig formåede at trække det med sig ned i dybet inden.

Kapitel 1

Støvet kildede irriterende i hans næse. Han nøs. Et billede i papkassen, han lige havde åbnet, fangede hans opmærksomhed. Han tog det op. Det var faster Giovanna og Salvatore fotograferet med Vesuvios blågrå kegle mod en let skyet himmel og det rolige blå Tyrrenske hav i baggrunden. De sad på muren ud mod havet på Via Nazario Sauro i Napoli under en af de smukke gamle trekuplede gadelamper, som han elskede. Roland blev tør i munden. Men det var ikke på grund af nostalgisk følelse over lamperne. Hvem havde taget billedet i sin tid? Salvatore måtte være 13 år på det, to år før han blev dræbt. Hvorfor lå det egentlig bare her? Det skulle stå fremme. Oppe i stuen. Det måtte være Irene, som ... Han stirrede længe på det. Mærkede trykket i brystkassen og vejrtrækningen blive hurtigere. Så lagde han det varsomt tilbage i kassen og foldede siden fra den gamle avis med en dato i 2009 omkring det igen, da han huskede, hvorfor det ikke stod fremme. Så ingen skulle mindes hver eneste dag. Salvatores umenneskelige skæbne. Napolis åbne sår. Hans fødebys mørke skygge. Hele Italiens.

”Det er jo kun i en periode,” sagde Rikke bag ham som fortsættelse på den dæmpede samtale, de havde været i gang med, inden hun forsvandt op ad trappen med en stak fyldte papkasser. Det gav et sæt i Roland, der stadig var fordybet i minderne om Salvatore og ikke havde hørt, at hun var kommet tilbage. Rikke tog en ny kasse op fra gulvet for at slæbe den ovenpå og ud på traileren, der skulle køres til genbrugspladsen. Irene var oppe i køkkenet. Hun var ved at lave pinsefrokost sammen med Marianna. En gang imellem hørte han barnebarnet le; lyden littede lidt på den mørke stemning, der havde omsluttet ham. De skulle sidde ude i haven. Vejret var godt. Alt for godt

til at stå hernede i en dunkel, støvet kælder.

"Den her papkasse må du ikke smide ud," sagde han hæst og skubbede den med foden hen i et hjørne og væk fra de andre kasser.

"Mor har et kæmpe stort hjerte, det er jo det, vi elsker hende for, ikke? Hvad er det, du er bange for?" blev datteren ved.

"Jeg er ikke bange for noget, Rikke. Men vi ved jo ikke, hvem de er? De ..."

"De er mennesker i nød, far. Og de har ingen steder at bo!"

Rikke vendte ryggen til ham med en ny stak kasser i favnen og gik op ad kældertrappen med dem.

Roland svarede ikke. Hvordan Irene havde fået ham overtalt til det her, forstod han stadig ikke, men hendes argumenter var sjældent til at komme udenom. Og hun var blomstret op, efter hun begyndte som frivillig for Dansk Flygtningehjælp. Og selvfølgelig havde hun ret. Der ville komme mange flere flygtninge til Aarhus end beregnet i den kommende tid, og kommunen havde svært ved at finde plads. Det er vores pligt at hjælpe, sagde Irene. Men hele Europa havde svært ved at finde plads. Roland tørrede næsen med et papirlømløstørklæde, han fandt i bukselommen, og så sig om. De var ved at være igennem rodet. Pigernes værelser, som alligevel stod tomme, efter de var flyttet hjemmefra for længe siden, var gjort i stand, og nu når kælderen var ryddet og rengjort, kunne der stilles flere senge op her. Kun midlertidigt. Det måtte han holde Irene fast på. Kun til kommunen fandt egnede og mere permanente boliger til dem.

Han hørte skramlen på trappen og så op.

"Jeg har støvsugeren med. Er vi så ikke også ved at være færdige?" sagde Rikke og satte stikket i kontakten. Apparatet brølede, så han måtte råbe for at overdøve.

"Jo! Er Tim kommet?"

"Ja, han dækker bord sammen med Marianna!" råbte hun,

og han måtte flygte for mundstykket på støvsugeren, der fór frem og tilbage rundt om hans fødder.

“Ville han ikke køre traileren til genbrugsstationen?”

“Jo, det gør han, når vi har spist!”

Roland forlod larmen i kælderens og skyndte sig op ad trappen. Angelo stod klar deroppe og logrede. Den havde pebet ynkeligt, da Roland gik ned ad trinnene her til morgen. Schæferhunden kunne ikke gå på trapper efter operationen i skulderen for nogle år siden. Dyr lægen havde vurderet, at hunden aldrig kom til at gå helt normalt igen. Den haltede om kap med Irene. De delte samme skæbne. Roland tog med begge hænder fat i den tykke pels omkring hundens hals og ruskede den gemytligt, mens han snakkede dæmpet og opildnede den til leg; så stivnede han, da han hørte stemmerne fra den åbne terrassedør ud til haven. Dagnys kurrende stemme skar i hans ører, og Carl Ernsts evindelige tobakshoste efterfulgte. *Kalkunen* og *Kragen*, som Roland yndede at kalde sine svigerforældre. Ikke når nogen hørte det, naturligvis. Svigermorens voluminøse krop med fremtrædende brystparti og dirrende, fed kalkunhals, og svigerfarens magre, sammenfaldne og skræmte fremtoning og ansigtet med de smalle, indsunkne kinder samt den skrattende hoste, havde fremkaldt illusionerne. Hvordan den kombination kunne skabe en svane, som han betegnede Irene, havde han ofte undret sig over. Selvfølgelig opholdt de sig i deres telt på Blommehaven Camping ved Ørnereden her i pinsen i det flotte vejr. Angelo lagde ørerne tilbage og trak sig en smule væk fra lyden. Roland nikkede forstående og slap hunden. Det var forbavsende, som dyr huskede. Angelo forduftede som regel, så snart han hørte deres bil ankomme. Som Roland også selv havde lyst til. Det var sket, at Dagny havde givet hunden et spark under bordet med en spids skosnude, når hun troede, ingen opdagede det. Det var dengang, Angelo var hvalp, og endnu ikke

havde lært at opholde sig i sin kurv, når der var gæster til spisning. Det var mere spændende at ligge under bordet og se, om der faldt en godbid ned, og det gjorde der som regel ved Dagnys stol. Hun lagde heller ikke skjul på, at hun ikke kunne fordrage hunde. Hun lagde ikke skjul på ret mange af sine meninger i det hele taget. En egenskab Roland ellers normalt opfattede som prisværdig, men ikke når det gjaldt Dagny. Hendes meninger fik ham som regel til at miste kontrollen over sit temperament. Irene bebrejdede ham, at han *ville* opfatte hendes mors ytringer som provokerende, uanset hvad hun sagde, og at det var derfor, det altid gik så galt. Kun for Irenes skyld var han derfor begyndt at bide tænderne sammen og prøve at ignorere ophidselsen og de stikpiller, svigermoren kaglede imod ham. Og det *var* ikke kun fordi, han opfattede dem forkert.

”Jeg vidste ikke, de ville komme,” hviskede Irene nærmest undskyldende, da han stillede sig ved siden af hende og vaskede hænder ved køkkenvasken. Han kiggede ud ad vinduet og så familien derude. Marianna var ved at sætte glas på bordet, og Tim sad i snak med Carl Ernst, der ikke overraskende havde valgt Rolands sædvanlige plads og aldeles uinteresseret i Tims ordstrøm betragtede noget længere oppe. Taget selvfølgelig. Villaen var oprindeligt Irenes barndomshjem, som de købte af svigerforældrene, da de ville flytte i noget mindre inde i byen, og svigerfaren havde altid klandret Roland, at han ikke gjorde noget ved det tag. Det havde også været planen, men så skete der alt det med Irene, som kom til at tage det meste af opsparingen – eller rettere det hele. Den del af Irenes operation kendte Dagny og Carl Ernst ikke noget til, det havde de trods alt været enige om at fortie, selvom Irene normalt betroede sine forældre alt. Alt for meget efter hans mening. Dagny gik rundt i haven og betragtede beplantningen. Mange af træerne og buskene havde hun selv udvalgt og plantet, dengang villaen var deres,

og inspektionen gik helt sikkert ud på at sikre sig, at de blev passet og beskåret korrekt. Flere bebrejdelser var uden tvivl under opsejling.

"Få nu det ansigtsudtryk vasket af også – og fjern den brummen," hviskede Irene videre med et lille irettesættende smil.

"Hvilket ansigtsudtryk?" spurgte han og tørrede, uden at tage blikket fra begivenhederne i haven, hænderne i viskestykket, der hang på grebet til den øverste skuffe.

"Du er allerede klar til at gå i offensiven, kan jeg se på dig, og du brummer som en løve, der har udset sig et bytte."

"Sludder!" Roland smilede overbevisende og kyssede hende på kinden. "Skal jeg tage noget med ud?"

"Snapsen. Den vil far blive glad for," sagde hun og blinkede drillende til ham.

Det trak kun en smule i det ene ben, da hun gik. Hun tog sig sammen, kunne han se, så der ikke skulle komme for mange spørgsmål til helbredet. Krykkerne var ikke på deres sædvanlige plads i krogen og stod sikkert gemt væk i skabet ude i entréen. Irene hadede at tale om sit handicap. Men han forstod hende godt, og lysten til at krybe sammen ved siden af Angelo i kurven i krogen af stuen, hvor kun et par triste øjne stak frem, var næsten uimodståelig. Svigerforældrene havde aldrig tilgivet ham, at han lod Irene være alene den aften. De vidste åbenlyst ikke, at han heller ikke havde tilgivet sig selv.

Snapsflasken var iskold, men det føltes som forbrænding i fingrene, da han efter en dyb indånding bar den ud i haven sammen med karrysalaten, som Irene havde glemt at tage med. Smilet fik han fremkaldt få sekunder, inden han nåede hen til bordet.

"Næh, Rolando, er du her også?" skræppede Dagny, så snart hun så ham. "Jeg troede, du var på arbejde, som du plejer."

"Rolando har jo skiftet job, mor. Han er ikke længere ansat i

politiet, så det er kun, når han har vagt, han måske skal arbejde ud over normal arbejdstid, men det sker heldigvis sjældent," svarede Irene for ham og aede ham beroligende på ryggen. "Og det er jeg rigtig glad for," tilføjede hun.

"Nåh ja, nu er du jo i Politiklagemyndigheden, det havde jeg helt glemt. Nu går du efter dine egne."

Hvis han skulle tolke det smil som humoristisk eller venligt, og ikke hånende, så var hans evner som menneskekender helt galt afmarcheret. Han satte sig og åbnede snapsen.

"Jeg går ikke efter nogen, Dagny. Politifolk har også ret til en retfærdig efterforskning, når de bliver beskyldt for ulovligheder. Lige som alle os andre. Jeg arbejder i sandhedens tjeneste. Velkommen og god pinse!" sagde han og løftede glasset, da alle havde fået skænket op.

Blodbøgen kastede behagelig skygge ind over bordet og temperaturen var perfekt. Duften af havens juniblomster dominerede. Især fra magnolietræet med de store, lyserøde tulipanformede blomster, hvis duft næsten overdøvede silden, som Roland netop forsynede sig med. Samtalen ved bordet var dæmpet og indbyrdes med sidemanden, kun Marianna var indimellem lidt højroset, til oldemors blik ramte hende. Dagny var derimod selv tavs, mens hun stoppede i sig. Hvis Angelo havde set, hvad den gik glip af, var den sikkert kommet frem fra sit skjul. Hvis den turde. Roland begyndte at føle sig roligere og trak vejret nogenlunde normalt. Måske var det en af de sjældne sammenkomster, hvor det ikke gik helt galt. Måske fordi Rikke, Tim og Marianna også var her. Men nu var snapsen ved at gå Carl Ernst i blodet, han hostede, og med røde kinder tog han omsider fat på taget.

"Det ville pynte meget at få fjernet det mos og de alger, sviigersøn," sagde han så højt, at alle ved bordet stoppede med at spise og så på ham. Det var heller ikke ofte, han ligefrem tog

ordet. Normalt skulle der tales til ham, før han sagde noget.

"Det er også meningen, vi skal ..." begyndte Roland.

"Ja, det havde da været bedre at bruge penge på det end at gøre de gamle værelser og kælderens i stand. Hvad skal det også til for?" afbrød Dagny, og vendte ansigtet imod ham så hurtigt, at hagefedtet dinglede.

"Det er jo, fordi der skal bo nogen der, oldemor," forklarede Marianna voksent, og Roland krympede sig yderligere. Hans blik søgte Irenes. Han vidste ikke, hvor meget hun havde fortalt sine forældre. Om de overhovedet havde hørt om hendes job hos Dansk Flygtningehjælp. Sandsynligvis ikke.

"Hvem skal bo der? Irene, du vil vel ikke til at huse hjemløse, du har altid været så ..."

"Det er ikke hjemløse, mor. Jo, på en måde er det egentlig ..."

Irene lagde kniv og gaffel fra sig på tallerknen og tørrede sig om munden med servietten. Rustede sig til kamp, kunne han se. Nu var det, hun skulle huske, at hendes mors ytringer ikke var provokerende.

"Det er afrikanere, oldemor," hjalp Marianna til.

"Afrikanere?!"

Dagnys udbrud lød, som om hun fik noget galt i halsen. Gid det var så vel.

"Kommunen kan ikke huse alle de flygtninge, der kommer til landet lige nu, og ..."

"Hvem kan det, Irene? Jeg har selvfølgelig set billederne i tv, men vi kan jo ikke have hele Afrika boende her i Danmark, vel!"

"Det er da heller ikke hele Afrika, mor. Men hvis vi kan hjælpe med husly, til kommunen finder en bedre løsning, så ..."

"Jeg synes, det er menneskeligt og prisværdigt, hvad mor og far gør. De stakkels mennesker har været meget igennem, så vi er da nødt til at hjælpe dem," sagde Rikke alvorligt.

Tim nikkede.

"Hvis vi havde plads, ville vi gøre det samme, men ..."

"Jamen ... er det virkelig sandt, Irene? I ved jo ikke, hvem de er! Måske er det dem, som halshugger folk og udfører terrorangreb!" afbrød Dagny.

Mariannas øjne var blevet store og kuglerunde, mens hun lyttede med åben mund. Hun hoppede ned fra sin stol og løb hen til Irene. "Er det rigtigt, mormor? Kan de ske at halshugge jer?"

"Nej, min ven. Selvfølgelig kan de ikke det. Det er ikke dem, som kommer herop. De flygter nemlig fra dem, som vil halshugge folk. Løb nu ind og se, om ikke Angelo har brug for lidt selskab. Hans bold ligger inde i garagen."

Marianna smilede lettet og løb ind i huset. Lidt efter hørte de Angelo gå begejstret og Marianna le. Der var blevet stille ved bordet. Roland følte det som sin pligt at tage over.

"Det er kun midlertidigt, flygtningene skal bo her, og PET har godt styr på, hvem der kommer ind i landet."

"Nå, tror du virkelig, Rolando? Det ville forbavse mig meget! De har ikke styr på noget som helst. De ... de mennesker valfarter kun herop for at få del i vores goder. Vi har ikke engang råd til at sørge for vores egne, men godhedseliten ..."

"Det er kyniske menneskesmuglere, som er skyld i den farlige flugt over Middelhavet. Det er dem, man skal have stoppet," afbrød Tim og åbnede en øl.

"Ja, og de er rigtig dygtige til at fortælle de fremmede, hvordan de kommer til Danmark og opnår asyl og familiesammenføring. Det er bedst, at de har været udsat for tortur og bliver dræbt, hvis de vender tilbage. Den historie bruger de jo alle."

Dagnys blik var tændt af trods og overbevisning. Roland mærkede myrerne i nakken. Nu bed de, og han bed tænderne sammen.

"Og vi beklager os her i Danmark. Tænk på Lampedusa, Sici-

lien og det sydlige Italien, for ikke at tale om Grækenland og de græske øer, hvor bådflugtningene strander – dem som overlever. De kan ikke sende dem tilbage, flygtningelejrene er overfyldte, og hvis vi andre i resten af Europa ikke vil tage imod nogle af dem, hvad skal de så gøre?” sagde Irene. Hun rakte skålen med smør til sin far, som sad afventende med et stykke bart rugbrød på sin tallerken.

”Ja, hvorfor fjernede de det italienske hjælpeprogram Mare Nostrum?” spurgte Rikke og så på Roland, som om han vidste det, bare fordi han havde italienske gener.

”Det blev besluttet i EU for at spare penge, da de blev bedt om hjælp af italienerne. Det var vist et dyrt projekt. EU overtog i hvert fald ansvaret gennem programmet Triton. Men det er slet ikke så effektivt som Mare Nostrum var, fordi det i stedet for redning handler om øget grænsekontrol,” forklarede Irene.

”Det er faktisk vores egen skyld, at de flygter, fordi vi har blandet os i deres landes styre sammen med USA og udryddet nogle af deres statsledere. Vi ved aldrig, hvem vi egentlig hjælper, og hvilke følger det får. Kollaps og borgerkrige er som regel resultatet. Flygtningene er en varm kartoffel for EU med flere af medlemslandene med en tæt forestående valgkamp, hvor netop flygtningepolitikken er hovedtema,” kæmpede Tim stædigt videre.

”Sikke en gang vås!” Dagny fnyste. ”Vi er da ikke skyld i deres ulykke. Hvad vil de egentlig her? De kan ikke lide vores tro, vores mad, kultur og levevis. Hvorfor sender vi dem ikke bare videre til Grønland, de har da plads deroppe? Eller til de Øst-europæiske lande? Men, næh nej, der vil de skam ikke bo, for det kan man jo frit vælge, når man er flygtning.” Hun lavede citationstegn med fingrene, så guldarmrænken raslede. ”De vil kun til Danmark for at få forsørgelseshjælp og for at yngle, og selvfølgelig sørger de for at få et par unger, mens de opholder

sig i asylcentret – også selvom de er blevet afvist og bare skulle smutte hjem, hvor de kom fra – så er de ligesom fredet for at blive tvunget til det. De bruger børnene!” Dagny tømte hidsigt sit snapselglas. ”Imens føder danske kvinder ikke børn nok, så hvem skal forsørge Marianna, når hun bliver gammel? Hvorfor fik I ikke flere børn?” Hun stirrede bebrejdende på Rikke og Tim.

Roland havde igen en bekymret øjenkontakt med Irene. Endnu et følsomt emne. Det gjorde ham ondt at se, at Rikke havde fået tårer i øjnene.

”Vi har prøvet alt, mormor, men ...” Hun så rådvildt på Tim, som havde besluttet sig for at koncentrere sig om at gøre en ende på silden. ”Vi kunne bare ikke få flere børn. Okay!” Hendes stemme rystede. ”Eneste udvej var at bruge en sæddonor, men det kan jeg heller ikke forestille mig, at *du* ville bifalde!”

”Hvis det var en dansk mand, så kunne der vel ikke ske noget ved det ... hvis Tim ikke kan, så ...” mumlede Dagny, skulede til Rolands italienske mørke hud, som var blevet endnu mørkere i sommersonen, og fornemmede vist alligevel, at hun havde trådt i nældeerne.

”Det kan du da ikke mene! Tag bare min gamle skoleleveninde, som lige har fundet ud af, at hendes far ikke er hendes rigtige far. Forældrene brugte en donor, og det havde de ikke fortalt hende. Nu vil hun finde ham, og det er ikke nemt, fordi han er anonym. Det tager hårdt på hende ...”

”Hvem er det?” spurgte Irene og så forståeligt nok en mulighed for at komme væk fra det andet emne.

”Silje.”

”Silje? Hende troede jeg da ikke, du så noget til mere.”

”Jeg fandt hende på Facebook. Hun efterlyste sin far der. Hun og hendes mand er næsten lige flyttet til Skåde Bakker, de bor ikke så langt fra os. Hendes mand er i øvrigt søn af vietnamesi-

ske bådflugtninge og har sit eget velkørende it-firma med flere ansatte. Hvad siger du så til det, mormor!?"

Dagny smilede overbærende. "Det var en helt anden slags bådflugtninge, som kom dengang i 70'erne og 80'erne. Arbejdssomme og ærlige. De truede os ikke på livet og ville ikke overtage vores land og indføre sharialov. Den slags mennesker er velkomne her."

Carls Ernst var stadig beskæftiget med at betragte taget, mens han stangede tænder med en tandstikker og så ud til fortsat at vente på svar på sin kommentar om tagets forfatning.

"Du må altså ikke skære alle over én kam, mor! Medierne har tegnet et forkert billede af folk fra bestemte egne og med en anden kultur og tro end vores ..." Irene begyndte febrilsk at samle brugte servietter sammen ved tallerknerne omkring sig.

"Medierne?" spurgte Dagny. "Giver du nu *dem* skylden?"

"Ja, hvem ellers? Hvor har *du* ellers din viden fra? Kender du måske en eneste afrikaner eller muslim?"

"Selvfølgelig ikke, min ven. Den slags holder jeg mig langt væk fra, og det burde du også gøre! Vi kommer i hvert fald ikke og besøger jer mere, hvis de flytter ind her. Der kommer kun ulykke ind i landet med de mennesker. Tro mig!"

Roland havde ondt i kæberne af at bide tænderne sammen, og det var umuligt at blive ved. "Irene arbejder frivilligt for Dansk Flygtningehjælp, Dagny. Det er nok dem, der ved bedst, mon ikke!" Hans stemme lød snerrende, og Irene så bekymret på ham, men hun sagde ikke noget.

"Hvor er du dog naiv, Rolando. De *lever* af flygtningene, hvis de ikke var der, havde de intet job og råd til deres store dyre luksusbiler."

"Nej, nu holder du altså op, mor!"

Irene rejste sig hurtigt, støttede sig et øjeblik til bordet og samlede derefter de nærmeste tomme tallerkner sammen i et

hurtigere tempo, end det var normalt for hende.

”Ja, mormor, du er altså lige strid nok lige nu!” medgav Rikke vredt og hjalp sin mor med de tomme tallerkner.

Det var så den pinseidyl. Roland rejste sig også og tog et par af fadene, som fluerne var ved at få interesse for. Måske var det ikke så dårlig en idé med de flygtninge. Hvis de kunne holde Dagny væk, gjorde de også ham en tjeneste.

”Hvem vil have en kold øl mere?” spurgte han, inden han fulgte efter Irene og Rikke ind.

Kapitel 2

Vicepolititiinspektør Anker Dahl så sig om i værelset og følte sig som indtrænger på forbudt område. I det hele taget virkede opbuddet i det lille rum helt malplaceret.

”Jeg stod engang ved siden af en kvinde i en boghandel, som bad ekspedienten om en kriminalroman med *pæne mord*. Jeg spekulerede på, hvad hun mon mente – måske er det her sådan et?” sagde Niels Nyborg stille bag ham, som om han ikke ville forstyrre den tilsyneladende sovende unge kvinde i sengen. Han snøftede. Øjnene over mundbindet var røde og løb i vand. Det lignede allergi, som mange led af på denne årstid med stigende pollental.

”Hun er identificeret. Zuzanna Johansen. Zuzanna med Z,” brød Natalie Davidsen ind. For en retsmediciner var der ingen pæne mord.

”Hvem fandt hende?” spurgte Anker Dahl. Han kunne ikke tage blikket fra den unge kvinde. Følelsen inde i ham var, som når han forsigtigt åbnede døren på klem ind til Robins værelse, de aftener han kom sent hjem fra Politigården, og betragtede sønnen sovende i sin seng. Tryghed. Ro. Ingen fare. Det var også, hvad det her gerningssted signalerede. For det *var* et gerningssted, det havde Natalie Davidsen netop slået fast.

Hun havde ventet på Anker Dahl, som havde været optaget af andre ting end gerningssteder sådan en pinsedag. Natalie var færdig med ligsynet og stod et stykke fra sengen foran vinduet og pakkede sit grej sammen. Gardinerne var trukket fra. Vinduet stod åbent. En solsort sang lystigt på en gavl i nærheden. Solen kastede et næsten guddommeligt lys hen over den døde kvinde og sengen. Natalie så på sit ur, som om hun også havde andre planer på en helligdag. Hvem havde ikke det?

"Moren," svarede Niels og kiggede ud ad vinduet. "Moren fandt hende. Jeg sendte hende hjem, hun var meget chokeret. Hun havde været her tidligere, men troede bare, at datteren sov endnu. Sådan ser det jo også ud. Moren gik derfor hurtigt igen, men da hun havde en aftale med datteren senere, og hun ikke dukkede op, kom hun tilbage og kunne ikke vække hende."

"Er det hendes lejlighed?"

"Hun boede til leje."

"Tegn på indbrud?"

"Nej, hun må selv have lukket gerningsmanden ind."

"Stod vinduet åbent?" blev Anker Dahl ved, mens han trak de obligatoriske latex-handsker på.

"Ja, måske åbnede moren det. Her var sikkert temmelig indelukket," svarede Natalie.

"Indelukket? Har hun ligget her længe?"

"Dødstidspunktet bedømmer jeg foreløbig til at være for omkring syv til otte timer siden. Altså ved cirka fem- eller sekstiden her i morges," sagde Natalie og hankede demonstrativt op i kufferten for at signalere, at hun var færdig med sit arbejde.

"Havde moren nøgle til lejligheden?"

"Ja, forældrene passede åbenbart katten, når datteren ikke var hjemme," meddelte Niels snøvlende.

"Katten?" Anker Dahl så sig søgende omkring.

"Ja, den er her ikke," bekræftede Niels. "Heldigvis. Jeg kan ikke tåle de kræ."

Anker Dahl betragtede igen betjentens blussende ansigt. Det var åbenbart nok, at kræet bare havde været til stede.

"Moren ringede straks efter familielægen. Han vurderede, at det var hjertestop, men det undrede ham alligevel. Zuzanna var sund og rask, og hun er kun 19 år. Sportsaktiv, sagde moren."

Niels holdt et nys tilbage.

"P-piller, genfejl, hjertefejl?" foreslog Anker Dahl.

Natalie tog over. "Vasovagalt chok, det var derfor, jeg mente, du skulle se hende, inden jeg tager hende med til Retsmedicinsk."

"Vasovagalt ... besvimelse?" Anker Dahl gik nærmere sengen.

"En vasovagal reaktion er i virkeligheden en almindelig tilstand, der kan ramme alle, som pludselig udvikler lavt blodtryk og langsom puls, der medfører, at hjernen får for lidt blod. Det kan udløses af angst, smerte og ubehagelige oplevelser. Bevidstløsheden varer normalt kun i få sekunder til få minutter, og personen skal bare ned at ligge hurtigst muligt. Men det kan også være livstruende. Et vasovagalt chok indtræder efter pres på to bestemte modsat rettede punkter på halsen."

"Altså drab?"

"Sandsynligvis. Du kan se mærkerne på hendes hals."

Anker Dahl bøjede sig ind over sengen for at få øje på dem.

"Ja, de er ikke lette at se på den solbrune hals. Det kunne godt se ud, som om hun for nylig har været sydpå. Eller også er det solarie. Et pres på de to punkter behøver kun at være på få minutter, inden hjertet stopper."

"Men man skal vel vide, hvor man trykker?"

"Det kan ske ved et uheld, selvfølgelig, for eksempel ved asfyksiofili."

"Er der da tegn på seksuel adfærd?"

"Nej, ikke umiddelbart. Det ser meget professionelt ud. Der er udelukkende fremtrådt mærker på de punkter, som resulterer i døden. Her er ikke famlet efter de rigtige. Gerningsmanden har vidst, hvad han eller hun gjorde."

Anker Dahl nikkede. Nu havde han fået øje på mærkerne.

"Vil du kunne få fingeraftryk frem her?" spurgte han, rettede sig op og kom til at skubbe til Niels Nyborg, som stod tæt op

ad ham for også bedre at kunne se.

"Jeg tvivler, men prøver, selvfølgelig."

"Hun ligger nærmest, som om hun er anbragt sådan. Ville hun ligge så fredfyldt og afslappet på siden med hånden hvilende på puden, hvis hun var blevet kvalt? Hun ligner en, som er blevet puttet," mente Niels.

Anker Dahl sendte ham et hurtigt anerkendende nik og så på Natalie. "Er det sket her i sengen? Måske mens hun sov?"

"Jeg ved ikke så meget mere, før jeg får hende undersøgt nærmere. Og nu må vi hellere give plads til kriminalteknikerne, så de kan komme til at sikre spor."

Først nu opdagede Anker Dahl, at der stod nogle hvidklædte gespenster med grønt hårnet og mundbind i køkkenet, som lå ved siden af soveværelset. De ventede på at komme ind. Der var ikke plads til dem alle i det lille værelse.

"Undersøg, om der er kommet nogen ind ad vinduet, og vi skal have afklaret, om drabet er sket her, eller om hun er blevet flyttet," sagde han til den første tekniker. Han nikkede.

"Det er jo ikke makabert, det her. Ingen blod eller gerningsvåben, mener jeg. Men vi vil naturligvis gøre alt, hvad vi kan," sagde stemmen bag mundbindet. Øjnene var uden smil.

Anker Dahl overvejede, og der var sarkasme i stemmen, men lod det ligge. Han tog den hvide dragt, skoovertræk og handsker af, da han kom ud i opgangen. Niels Nyborg gjorde det samme bag ham.

"Ja, gæsterne ville nok protestere lidt, hvis vi kom tilbage til pinsebordet i det her kostume," sagde han.

Anker Dahl nikkede og smilede tvungent. Der var protester nok ved hans pinsebord, omend de blev udført i tavshed. Flere af familiemedlemmerne, som ellers normalt havde fejret pinsen sammen med dem, havde meldt fra i år. De skulle noget andet. Men der var et tydeligt mønster i, at dem, som havde meldt af-

bud, var gamle venner af Valdemar Dahl. Hans stakkels blinde far, som nu led bag tremmer på grund af sin illoyale søns ubarmhertighed. Den samme holdning til ham havde han spottet hos sine medarbejdere, men i en lidt anden betydning. Som far, så søn. Æblet falder ikke langt fra stammen eller noget i den dur. Det var sådan, de tænkte. Eller var det bare noget, han bildte sig ind? Som Ann-Marie sagde. Han så på Niels Nyborg, som kæmpede med at få heldragten af de lange ben. De mindede om hinanden af statur, Anker Dahl havde selv haft svært ved at få buksebenene ud over skoene. Niels havde intet nævnt om Valdemar Dahls dom. Intet. Det havde ingen på Politigården, men netop den – tavsheden – gav ham fornemmelsen af mistillid. Som hos familien. Han anede ikke, hvad de troede og tænkte. Men i stedet for at tage det op til diskussion, havde han valgt at ignorere det. Han kunne være ligeglad. Han var blevet udnævnt til vicepolitiinspektør, som politidirektøren havde lovet ham. Forhenværende vicepolitiinspektør Kurt Olsen var gået af og havde noget modvilligt overladt sin stol og sit kontor til ham. Nu var det *ham*, som bestemte. Hvis der lå foragt i respekten, gjorde det ham ikke noget. Han havde prøvet lidt af hvert på sin vej til tops og ville sikkert opleve meget værre, inden han nåede helt op.

“Er naboerne afhørt?” spurgte han Niels Nyborgs ryg, som netop rettede sig op. Betjenten vendte sig om og så måbende på ham. Næse og øjne løb om kap i det opsvulmede ansigt.

“Nej, ikke endnu, men kan det ikke ...”

“Gør det nu, mens du er her, og det er i frisk erindring for eventuelle vidner. De fleste er sikkert hjemme en pinsedag. Vi skal også have klarlagt, hvor Zuzanna Johansen opholdt sig i aftes, og hvem hun var sammen med.”

“Jamen ...” protesterede Niels Nyborg og mødte hans blik. Så nikkede han føjelig.

Anker Dahl skyndte sig ud. Han havde selv planer om at tage ind på Politigården og arbejde, nu da han havde en chance for at slippe væk fra familiesammenkomsten, der følte som pligt for de par gæster, som var troppet op til sild og snaps. Og det var Ann-Marie og Robin, de følte pligt over for. Ikke ham.

Han blev stående uden for opgangen bag det let blafrende afspærringsbånd og betragtede det åbne vindue til lejligheden, der lå i stueetagen. Lundbyesgade var en stille gade. Særligt en pinsedag. Ikke en levende sjæl var at se. Mange havde sikkert set pinsesolen danse, og han frygtede, at det kunne blive svært at finde sobre, troværdige vidner.

Mens han stod der i solen, så han katten nærme sig. Helt hvid og med halen lige i vejret. Den sad et øjeblik under vinduet og kiggede op. Den havde halsbånd på. Anker Dahl gik hen imod den. Den virkede tam og begyndte at mjave. Var det for den, vinduet stod åbent? Kunne den virkelig hoppe op og ind? Måske hvis den brugte elkabelkassen eller den parkerede cykel som springbræt. Hvad ville den kunne fortælle?

Han satte sig på trappetrinnet og prøvede at lokke den til sig. Normalt var han ikke katteelsker, men rakte alligevel ud for at stryge den over pelsen, men katten veg nervøst tilbage. Nu var det sådan, at det faktisk var kattene, som ikke elskede ham, måtte han erkende, hvad det var ved hans person, de ikke kunne lide, vidste han ikke. Måske var det hans lugt, måske det børende blik, som alle andre også havde respekt for. Han kunne høre teknikerne rumstere inde i lejligheden, det var sikkert det, der forhindrede katten i at springe op. Han benyttede sig af dens uopmærksomhed, kastede sig frem, fik fat i den og holdt den fast. Kitto hed den. Det stod på det runde kattetegn, som sad i halsbåndet med indgraving af en pote på forsiden. Adressen passede. Det første han bemærkede var, at dens pels duftede svagt af parfume. Katten sprællede og kradsede hans

hænder og arme, så mærkede han noget klistre til sine fingre i pelsen omkring kattens bagparti. Med afsky smed han den fra sig, da han forestillede sig, hvad det kunne være. Kitto så sky op på ham, da han ovenikøbet gav den et skub med foden for at få den til at forsvinde. Den spurtede af sted og forsvandt ind under en parkeret bil. Så opdagede han, hvad det var, han havde på fingrene og på den lyse vindjakke. Det var blod.